

התקווה

מחזה ישראלי חדש מאת רוני פינקוביץ' ובבימויו

התקווה

מחזה מאת ובבימוי רוני פינקוביץ'

תפאורה: ניב מנור
תלבושות: אורנה סמורגונסקי
מוסיקה: רן בגנו
תנועה: שרון גל
תאורה: מאיר אלון
וידאו: יואב כהן

משתתפים (לפי סדר הופעתם):
סריוז'ה/שרגא צילוב: דניאל דמידוב
אלה הצעירה/חיה הצעירה: איאן יואל פינקוביץ'
אברהם צילוב/ארז דניאלי/מלכיאל צילוב (מלך): אמנון וולף
הדסה צילוב/שירה דניאלי/אלה: ריקי בליך
רמי מורה/רחמים הצעיר: שפי מרציאנו
נטע וזאנה: שיפי אלוני
הרמן קרוק/הרב אשר: תומר שרון
רחמים: גבי עמרני
חיה: רבקה גור
נדב (נאדו): זוהר בדש
וברט זוכרטופ: לני רביץ

המחזה

"התקווה" הוא מחזה המלווה את קורותיה של משפחה אחת לאורך כמאה שנה. הסיפור מתחיל באוקראינה בשנות העשרים של המאה הקודמת. אברהם צילוב, בעל טחנת הקמח, מחליט לשלוח את בתו אלה לפלשתינה, על מנת לנתק את הקשר בינה ובין סריוז'ה, אהובה הגוי. משם תתפתל העלילה ותעבור אל ימינו - מערכת הבחירות לכנסת בשנת 2018. ארז דניאלי המועמד מטעם "התקווה", תנועה פוליטית חדשה, מפגר מעט בסקרים מאחורי ראש הממשלה המכהן. בחזרה אל העבר, מושבה בארץ ישראל בשלהי שנות הארבעים, טרום קום המדינה, שם נפגוש שוב את הבת שנשלחה לפלשתינה עשרים שנה קודם לכן ושוב לארז דניאלי שמחליט לחשוף סוד, בתקווה שהצעד הנועז יעזור לו לנצח בבחירות. אלא שחשיפת הסוד גוררת לפתיחתה של תיבת פנדורה. מאותו הרגע, מתחברים כל הסיפורים ומביאים את הדמויות לשינוי תפיסתן את המושג "אמת" ולערעור הדפוסיים הישנים בהם ראו את המציאות.

תודות: סינמטק ירושלים, קובי רבנו, רפי רשף

הצגה ראשונה בהבימה: 11 בינואר 2018, אולם מסקין | משך הצגה: שעה וארבעים וחמש דקות, ללא הפסקה

עריכת תכניה: רמי סמו | צילומים בחזרות: ז'ראר אלון
עיצוב גרפי: 15 נוטלסטודיו | איור כרזה: לי דרור | עיצוב פוסטר: פאר לין CREATIVE

מנהלת הפקה: דקלה פרבר | עוזרת במאי: רותי גפן | עוזרת למעצבת התלבושות: אלכס קוכמן

"Hatikvah"

Written and Directed by **Roni Pinkovitch**

Set Designed by **Niv Manor**

Costumes Designed by **Orna Smorgonsky**

Music by **Ran Bagno**

Movement Designed by **Sharon Gal**

Lighting Designed by **Meir Alon**

Video by: **Yoav Cohen**

THE CAST (In Order of Appearance)

Serioja\Shraga Zillow: **Daniel Demidov**

Young Ella\Young Cahya: **Eyan Joel Pinkovitch**

Abraham Zillow\Erez Danieli\Malchiel Zillow (melech): **Amnon Wolf**

Hadassa Zillow\Shira Danieli\Ella: **Riki Blich**

Rami Moreh\Young Rahamim: **Sheffi Marziano**

Neffa Wazenna: **Shiffi Aloni**

Herman Kruk\Rabbi Asher: **Tomer Sharon**

Rahamim: **Gabi Amrani**

Cahya: **Rivka Gur**

Nadav (Nado): **Zohar Badash**

Robert Zuchertroup: **Lenny Ravich**

Production Manager: **Dikla Farber**

Assistant Director: **Ruty Gefen**

Assistant to Costume Designer: **Alex Kochman**

Opening: January 11th 2018, The Meskin Theatre | Length: 1 hour and 45 minutes , with no interval

The Play

"Hatikvah" is an epic play that follows one family over a century.

The story opens in the Ukraine in the 1920s, when Avraham Zillow, a Jewish miller, sends his daughter Ella to Palestine, in order to break her secret love affair with Serioja, her local gentile suitor. It then leaps two decades forward, to the daughter's story in a small village in Palestine. From there it reaches the near future: in 2018, during the peak of a general elections campaign in Israel. Erez Danieli, the candidate of a new political party, called "Hatikvah" (Hope), is lightly tagging behind the reigning prime minister. Danieli decides to publicly expose a discreet affair with the hope that it may improve his position in the poles, and thus overwhelm both the political system and the public. However, the revealing of this secret leads to the opening of a Pandora's box, and from that moment, stories of recent and distant past of Erez and the Danieli family over a hundred years in Eretz Israel are being discovered. (They begin with the clan's great grandfather who sent his only daughter to a remote village in Palestine, for fear of the hostile gentiles in their hometown in the Ukraine, through the hardships in that village, surrounded by enemies in the pre-statehood country, and end in the present, in which the future generation has to pay for the wrongdoings of the past)

Program editor: Rami Semo

Rehearsals photos: Gerard Allon | Program design: Nutelstudio | Poster illustration: Lee Dror

כרזה של קרן הייסוד המשווה את המפעל הציוני לשיבת ציון הראשונה - בימי עזרא ונחמיה

העבר המתקיים בהווה

אני חי, כמו כולכם, בהווה. הורי כבר אינם בחיים. הם נחלת העבר. אני נושא אותם עמי. רואה אותם בעיני רוחי, חש אותם לצדי. מצד אחד אמא, מצד שני אבא, זיכרונם לברכה. באשר אפנה, הם איתי. והנה, בדמיון, עולה תמונה: אמא ואבא עומדים משני צדדי, קצת מאחורי. אני מסתכל עליהם. אבא מניח אצבע על השפתיים. אני מבין שאני צריך להיות בשקט. פתאום נכנסים לתמונה עוד שני אנשים ונעמדים מאחורי אמא, משני צידיה. אלו היו אמא ואבא שלה. סבא וסבתא. מהצד השני נכנסים סבא וסבתא מהצד של אבא. הם נעמדים מאחורי. אנחנו שבעה בסך הכל. אני ומאחורי-שישה. הורי והוריהם. עוד אנשים נכנסים לתמונה. הם נעמדים מאחורי הסבים והסבתות שלי. אלו ההורים שלהם. שמונה סבי רבא וסבתות רבתא מאחורי ארבעה סבים וסבתות מאחורי הורי. כולם מחייכים. מאירי פנים. עוד אנשים נכנסים לתמונה. ההורים של אלה שבאו קודם ואחריהם ההורים שלהם. כולם נעמדים זה מאחורי זה, הורים מאחורי ילדיהם, דורות על גבי דורות. מתקבצים. נאספים. המונים. התמונה מתרחבת ומעמיקה ככל שרבים הבאים. כעת מצטרפים זוגות וזוגות גם הפליטים. בני המשפחה ששוטטו ברחבי אירופה המזרחית בשלהי המאה ה-18 והשתקעו לבסוף ברוסיה בתחילת המאה ה-19. ומהצד השני התורכים שחיו על גדות הים השחור. חמישים שנה אחר כך יגורו לבולגריה ובמאה ה-20 יכבשו אותם הרומנים. אחר כך שוב הבולגרים. כדורי משחק ביד מנגנונים חזקים מהם. המלך הבולגרי יציל אותם מדי הגרמנים באמצע המאה. גם את אבא שהיה במחנה ריכוז. איש כבר לא יזכור מי היה זה שהחליט להגר בזמנו מתורכיה. וככה היינו על הבמה כבר 256 הורים וילדים ונכדים וצאצאים. 257, ביחד איתי. בשלב הזה רוב המצטרפים היו יהודים דתיים, נשים בשבים וגברים מזוקנים במגבעות. וכשהשרשרת הגיעה לתחילת המאה השמונה עשרה, אל בני הדור שהחליט להפסיק את הסחר בזהב, ולעסוק בחקלאות, כבר היינו 4064 בני משפחה. ואז נכנסו לתמונה בני שושלת הרבנים הגדולה מתחילת המאה ה-17, וכבר היינו 64,000 איש ואישה. וכך נבנתה השרשרת עוד ועוד, המונים מגיעים ומספרים בדממה את סיפור המשפחה לדורותיה, את סיפור השבט הגדול. דיוקניהם אומרים תורשה ועיניהם מחשבה וגופם חיבה וצורך בקרבה. בני אדם, חיות להקה. עד אשר בנקודה רחוקה בזמן, בתקופה קדומה ממש, לפני כל הספירות, היו בתמונה כל כך הרבה אנשים... בעצם כל האנשים שחיו בתקופה ההיא על פני האדמה. וכך התברר, שאיך שלא מסתכלים על זה, כל האנשים שחיים היום על פני האדמה הם חוליות בשרשרת הזו. חלק מהתלמיד הזה. המשפחה שלי. אם רק היינו זוכרים, אם רק היינו שומרים על השקט, אולי עדיין היינו מחייכים זה אל זה.

שם בארץ חמדת אבות

היה זה בחופש פסח תרע"ב (1912). תלמידי הגימנסיה עמדו לצאת לטיול האביב לגליל העליון. לקראת היציאה החליטו המורה לזמרה חנינא קרצ'בסקי והמחנך ישראל דושמן להכין שיר לכת מעודד שיהיה כעין המנון לטיול. קרצ'בסקי, שכבר נודע אז כמלחין מחונן, העדיף שלא לנסות את כוחו בכתיבת לחן חדש, שיצטרך לעמוד במבחן, ובמקום זאת ביקש לאלתר מנגינה קיימת ובדוקה שקליטתה תהיה מובטחת ובכך תשרת את המטרה. באותה עת נפוץ בעולם היהודי השיר "מצעד הגלות" ("גלות מארש") שאת מילותיו כתב המשורר היהודי מוריס רוזנפלד. עשרות מנגינות הולחנו לשיר זה בעקבות תחרות שיזם כתב עת יהודי בוורשה. לאחר שהתפרסמו תוצאות התחרות ונקבעו הזוכים, הסתבר, כפי שקרה פעמים רבות אחרי כן, שדווקא מנגינה שלא זכתה בתחרות – פרי עטו של מלחין בשם ריכטר, שזהותו המדייקת טרם התבררה – כבשה לבבות והחלה להתפשט ברחבי הגולה. [מאוחר יותר גילה אליהו הכהן כי מלחין השיר הוא ארליך ולא ריכטר].

במנגינה זו בחר קרצ'בסקי לשיר הטיול. [בהזדמנות אחרת סיפר אליהו הכהן כי השיר היידי נכתב בעקבות הציור "גלות" של שמואל הירשנברג ומילותיו תואמות את התחושה המדכאת שמשדר הציור] לנגד עיניו של ישראל דושמן, שהתנדב לכתוב את מילות השיר עמדו מילותיו הקודרות של רוזנפלד "עם מקל הנודדים ביד, ללא בית ללא ארץ, ללא גואל ללא ידיד, ללא מחר ללא היום". באותו שבוע מלאו שלוש שנים לתל אביב. דושמן, שראה בעיניו את ניצני התחייה – את המושבות ראש פינה ומטולה שבהן לימד, את העיר העברית הראשונה בעולם ובה הגימנסיה העברית הראשונה בעולם, שבה פורחת הלשון העברית, שפת התורה – החליט לפנות מן המנגינה את אוירת היאוש שהשרו מילותיו של רוזנפלד ובמקומן כתב שיר תחייה אופטימי ומפיח תקווה.

תוך זמן קצר נסחפה כל הארץ בשיר הזה. ברוך בן יהודה, ממשנתפי הטיול בגליל, סיפר בזיכרונותיו מימי ראשית הגימנסיה כיצד מרגע שלימד קרצ'בסקי את השיר "צלל האולם לשירתנו הנלהבת וצללה כל הארץ מיפו ועד מטולה במשך עשרת ימי הטיול". ההיסטוריון יוסף קלזנר, שביקר בתל אביב באותו אביב תרע"ב, הוזמן לנשף בגימנסיה, ורקד עם אחד התלמידות ריקוד של "רונדו" לצלילי השיר הזה. ברשמי מסעו סיפר ש"השירה החדשה" מיסודו של דושמן התפשטה בארץ ישראל יותר משירת "התקווה". מן הארץ נדד השיר לגולה, נדפס בשירונים והושר שם "שם בארץ חמדת אבות"

מתוך: אליהו הכהן, "בכל זאת יש בה משהו – שירי הזמר של תל אביב", הוצאת "דביר", 1985

פה בארץ חמדת אבות

מילים: ישראל דושמן
לחן: הרמן צבי ארליך
שנת הלחנה: 1908

פה בארץ חמדת אבות
תתגשמה כל התקוות,
פה נחיה ופה נצור,
חיי זכר חיי דרוך,
פה תהא השכינה שוקה,
פה תפרכ גם שפת התורה.

נירו ניר, ניר, ניר,
שירו שיר, שיר, שיר,
גילו גיל, גיל, גיל,
כבר הנצו נצנים.

נירו ניר, ניר, ניר,
שירו שיר, שיר, שיר,
גילו גיל, גיל, גיל,
עוד יבואו זרעונים.

מילות השיר "פה בארץ חמדת אבות"
מתוך הספר "צלילי חנינא" בהוצאת
"גימנסיה הרצליה" 1926

עיטור לכרטיס הציור השישי שהתכנס בבאזל ב-1903. דמותו של מלאך המבשר גאולה לנוכח עיניו של איכר חסון המייצג את חלוצי ההתיישבות בארץ ישראל

טוב מראה עיניים

הרעיון לעשות סרטים יהודיים בארץ החל להתפתח בשנים 1899 - 1917. זמן זה מוגדר כתקופה הראשונה של הסרט הארצישראלי, והיא מתחילה בגיוס "התמונה הנעה" לשירות התעמולה הציונית. זיווג זה של קולנוע וציונות הוליד את הסרט הארצישראלי. תפקיד התמונה בתעמולה היה: לשמש עדות ראייה להגשמת החזון הציוני. עדות זו, בחינת "טוב מראה עיניים", באה להוכיח שהציונות מתגשמת והכסף שנתרם לא הוצא לשווא. השימוש בתמונה מוקרנת (שאז נקראה "תמונת אור"), הכניס לתעמולה הציונית את יסוד "תקשורת ההמונים". נתאפשר לה להציג תמונות במקומות רבים ולפני קהל גדול יחד, ולהשתמש בתכונתה של התמונה המוגדלת ומוקרנת על קיר או בד, לתת לצופה את ההרגשה שהוא הוא דבר "חי", "מתרחש" ו"אמיתי".

האפיון הציוני

השאיפה להשיג את מטרות התעמולה הציונית עיצבה את "האפיון הציוני" של התמונה הציונית, המוגדר ככל התכונות שלה: א. הגישה החיובית - האמונה הציונית רצתה לכבוש את לב המוני העם, ולכן הציגה את מעשיה באור חיובי. ב. **מגמת אל הכפר** - הרעיונות הציוניים בדבר שינוי המבנה החברתי של

בנות ציון נאות אוהזות בדגלים ציוניים. תמונה תלת מימדים שנדפסה בגרמניה בראשית המאה העשרים בשביל "בית ההוצאה העברי" בניו יורק

העם היהודי והדגש החזק על שיבתו לעבודת האדמה. ג. **דמות היהודי החדש** - האמונה הציונית יוצרת בארץ ישראל יהודי חדש, שונה בתכלית מיהודי הגולה. אדם עובד, המשוחרר מהטפילות הגלותית: מטפח את התרבות העברית החדשה וחייו קודש לבניין הארץ והלאום. ד. והיו עיניך רואות את עסקיך - נושא חביב על עושי התמונות הציוניות היה דמותם של אישי התנועה. הם הוצגו כ"סמלים" של תנועת התחייה, אנשים שמעשיהם דוגמה לחברה, מנהיגים היועדים ויכולים לנהל את העם אל המטרה הנכספת, שיבת ציון. ה. **קולקטיביות** - התמונות הציגו את האנשים המצולמים כ"צציגים" של העם הבונה מחדש את ארצו: המצולם מופיע כחלק מקבוצה בעם או כנציג שלה ולא כאדם פרטי. ו. **ציפיות הקהל היהודי בגולה** - ציבור זה היה אוכלוסיית היעד של התמונה הציונית. המסורת היהודית קיבעה אצלו את שיבת ציון כאתחלתא דגאולה וכקץ לצרותיו. ז. **המגמה החינוכית** - מראשית פעולתה הייתה הציונות תנועה מחנכת - להכרה לאומית, לתחיית עם ישראל בארץ ישראל ולהגשמה אישית.

המעבר מהתמונה הנחה לתמונה הנעה

הצעד הראשון בהתפתחות הסרט הארצישראלי היה הכונת הראינוע לדרישות התעמולה הציונית. ב - 25 באוקטובר 1899, הציע אברהם נויפלד לוועד הפועל הציוני תכנית מפורטת לתעמולה הציונית באמצעות מכשירי אור וקול: פנס קסם, פונוגרף וראינוע [Kinema-tograph]. הראינוע נחשב להתפתחות טכנולוגית שבאה לשכלל את הקיים בתעמולה הציונית, שבה כל תמונה חייבת הייתה להיווצר לפי "האפיון הציוני": מסרט יהודי שנעשה בארץ נדרש שיופך לפי מטרת התעמולה הציונית. מתוקף כך, הראו הסרטים היהודיים הראשונים בארץ ישראל את שיבת ציון והציונות כדבר אפשרי, מתגשם ומצליח. הצגה שכזו של החיים בארץ התאימה לצורכי התעמולה ולרוח הציונית של היוצרים כאחד. לא הכל הסכימו לראייה חיובית שכזו, ומשם כך נקלע הסרט "חיי היהודים בארץ ישראל" (1913) ל"המילכוד הארצישראלי באמנות". בפני קהל האמנים הציוניים בכלל והארצישראליים בפרט עמדה שאלה חמורה: האם יש רק "לשיר את שיר התחייה", להלל ולשבח את מעשה גאולת העם בארצו, או שמא גם חובה עלינו לספר "אמת מארץ ישראל", אפילו היא קשה ומכאיבה? אם האמן בוחר באפשרות הראשונה, הוא חוטא לאמת בהעלמת הבעיות הכואבות והדורשות פתרון של הגשמת הציונות - דבר הפוגע קשה בסיכויי הצלחתה. אם יבחר בדרך השנייה, נמצא שהוא הורס את התקווה ומפיץ "יאוש, נותן נשק בידי אויבי הציונות וגורם לה נזק שאין לו תקנה.

מתוך: 'ויהי מה' מאת יוסף הלחמי - בית הסרט העברי www.filmogprahy.co.il

קוקיה לתלבושות: ארנה סמורגוסקי

"חיי היהודים בארץ ישראל"

במשך 80 שנה נחשב "חיי היהודים בארץ ישראל" – הסרט העברי הראשון בתולדות הקולנוע, שגם תיעד את ההתיישבות הציונית בארץ (אף שהיה אילם, הכותרות והכתובים שלו כתובים בעברית) לסרט אבוד. עקבותיו של הסרט, שצולם בארץ ישראל ב-1913, נעלמו במלחמת העולם הראשונה. ב-1975 נמצא עותק שלו באוסף פרטי בארה"ב, אך כשנפתחו הקופסאות התברר כי הסלילים שבתוכן התפררו. חוקר הסרט העברי, יעקב גרוס ז"ל, שחיפש שנים את הסרט, נותר עם תחושת החמצה. לפני 19 שנה, נקרא גרוס לסייע בזיהוי ארבע קופסאות ובהן כ-170 גלילים ללא פרטים מזהים שנתגלו בארכיון הסרטים של המרכז הלאומי לקולנוע בצרפת. מצויד בתכנייה של הסרט מ-1913, אותה איתר בארכיון הציוני, הבין גרוס שהאבדה נמצאה. הסרט צולם בארץ ישראל באפריל-מאי 1913 בהפקה של חברת "המזרח" מאוסדה. מי שעמד מאחוריה היה נוח סוקולובסקי, איש עסקים ציוני, שביקש ליצור סרט שיציג את ההתיישבות היהודית החדשה בארץ ישראל, ויוקן בקונגרס הציוני ה-11. בכך, לדברי גרוס, הפך "חיי היהודים בארץ ישראל" גם לסרט התעמולה הראשון בעולם. סוקולובסקי פנה לראשי היישובים בארץ, וביקש שיתכוננו מראש לקראת בואו לארץ הקודש. המצלמה שלו נעה לאורכה ולרוחבה של הארץ, ותיעדה את שדרות רוטשילד וגימנסיה הרצליה בתל אביב, האיכרים עובדים בשדות בחדרה, בניית הטכניון בחיפה, יוסף טרומפלדור חורש בידו היחידה את אדמת הגליל, תלמידי אגודת "עזרה" בירושלים במיטב בגדיהם, רחל המשוררת, בית הספר "בצלאל", קבר רחל, מערת המכפלה, יקבי כרמל בראשון לציון וחג הבייל"ויים בחדרה. הערבים תושבי הארץ נעדרו מהסרט במכוון. חדי העין הבחינו במי שהחליף אותם: "איכרים" יהודים לבושים בחליפות. הביקורות בעיתונות הציונית שיבחו את הסרט. השבועון "די וועלט" דיווח על "צילומי הקינמטוגרף מפלשטינה החדשה שלנו": "התמונות החיות מדגישות את זוהר האירוע הלא יאומן בגודלו, המתרחש על הקרקע העתיקה שלנו. המלים מיותרות ומיותר לתאר את הגאווה, האושר והתקווה הקורנים באולם החשך. תמונות מפתיעות המגיעות מעולם בלתי צפוי, זרועות של חלוצים שזופים המניפים את החציר על העגלות". גם "הצפירה" כתב בשבחיו של הסרט: "מבקר האיילוזין ירחשו לנו רגשי התפעלותם בשביל העונג הרוחני שימצאו לנו מראות ארצנו הקדושה. חג לאומי הוא לכל יהודי נאמן לבוא ולראות את התמונה המעניינת הזאת".

מתוך הכתבה: "סרט התעמולה הראשון בעולם, חוגג יום הולדת 100" מאת עפר אדרת. עיתון "הארץ", 24.11.2013. © כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון "הארץ" בע"מ

לוח שנה של הקרן הקיימת לשנת תרפ"ד. הצייר – זאב רבן, ירושלים 1923

תעודה מטעם הקרן הקיימת לישראל לנטיעת עצי זית

התמונה המפורסמת – יצירת מופת של האמנות הקינמטוגרפית

מתוך אחת המודעות על הסרט "חיי היהודים בארץ ישראל":

"תוצג התמונה המפורסמת – יצירת מופת של האמנות הקינמטוגרפית:

"חיי היהודים בפלשתינה ב – 6 מערכות, אורך 2200 מטר. הסרט מורכב מ – 250 תמונות נפרדות: חיי היהודים בפלשתינה. 2. הנסיעה לפלסטלינה. 3. הדרך מאודיסאה ליפו. 4. יפו ותל אביב. 5. סמינריון ובית ספר לבנות. 6. ביה"ס התיכון ביפו – טיול תלמידים. 7. פתח תקווה ועין גנים. 8. קטיף תפוזים בפתח תקווה. 9. המושבה חדרה. 10. זיכרון יעקב בשבת ובימי חול. 11. עבודה בכרם. 12. חיפה בפסגת הכרמל. 13. הטכניון בחיפה. 14. המושבה כנרת. 15. טיפוס תימני. 16. טבריה. 17. מצבת רבי מאיר בעל הנס. 18. מצבת משה בן מימון. 19. מושבה רוסית – מדגל. 20. המושבה ראש פינה. 21. קטיף שקדים. 22. צפת. 23. הדרך לירושלים. 24. הרי יהודה – מערת שמשון. 25. ירושלים. 26. מגדל דוד. 27. כותל הדמעות. 28. קברי שמעון הצדיק והסנהדרין. 29. יד אבשלום, מצבת זכריה ובית החופשית. 30. מבט על מסגד עומר. 31. תלמידי ביה"ס "עזרה". 32. בצלאל. 33. קבר רחל. 34. חברון. 35. בריכות שלמה. 36. קברי האבות. 37. ואדי קלט. 38. יריחו ומעין אלישע הנביא. 39. יריחו החדשה. 40. ים המלח והירדן. 41. המושבה וואדי חנין. 42. גידול דבורים בוואדי חנין. 43. ראשון לציון. 44. חגיגת קטרה – 30 שנה ליישוב א". 45. הבייל"ויים – חלוצי היישוב. 46. המושבה עקרון. 47. חגיגות פסח ברחובות".

מתוך: 'ויהי מה' מאת יוסף הלחמי – בית הסרט העברי www.filmogprahy.co.il

רשמים מהצגת הסרט הציוני "חיי היהודים בארץ-ישראל"

Die Welt, 23 בינואר 1914, גל' 4, ע' 99.

בחודשים האחרונים עושה הסרט "חיי היהודים בארץ-ישראל" עבודה ציונית טובה בגליציה. במקום שכשלו מילותיהם של הדוברים המוצלחים ביותר מבין יודעי הארץ, הצליחו תמונות המציאות. גם המתנגדים הגדולים ביותר, הם שבעקבות הדירו את רגליהם מכל התכנסות ציונית, חרגו כאן ממנהגם, ועזבו את אולם ההקרנה כאוהדים נלהבים של העבודה הציונית. הסרט סובב בכל המדינה בכל מקום צופים בהקרנות מאות, מכל שכבות האוכלוסיה היהודית, אפילו בחוגי החרדיים המונהגים בידי רבניהם, כמו בערים פשמישל, ז'אלשצ'יקי, וז'שוב. כן מתקיימות הקרנות מיוחדות לילדי בתי הספר. עד עתה הוצג הסרט בעשרים ושבעה מקומות בגליציה ובארבעה מחוצה לה [...]

"הצפירה", כ"ט אלול, תרע"ג,

באוקטובר 1913, ע' 4, גל' 214. ווארשה.

(תמונות ה"מזרח"). שעות אחדות של עונג רוחני היו לנו אתמול בתיאטרון "קולטורה", ששם הציגו מורשי החברה "מזרח" מאוסדה את התמונות הקינמטוגרפיות מחיי היהודים בארץ-ישראל, לפני קבוצה של סופרים ובעלי הקינו-תיאטרונים בפה. לפני עינינו עברו התמונות המקסימות של הישוב החדש וגם המראות הנלבבים של הישוב הישן והמקומות ההיסטוריים העתיקים. כמעט לא היה מחזה אחד מהחיים הארץ-ישראליים במשך השנים האחרונות, שלא נקבע על התמונה [...]

תכנית הסרט חיי היהודים בארץ ישראל

סריוז'ה: אני אשאל אותך שאלה. את לא תעני לי. במקום לענות תשאלי אותי שאלה שלא קשורה בכלל לשאלה שאני שאלתי אותך.

אלה: זה משחק רק של שאלות?

סריוז'ה: בדיוק. אבל אסור לשאול את אותה שאלה פעמיים ואסור שהשאלה תהיה קשורה לשאלה הקודמת.

אלה: אני מוכנה. תתחיל.

סריוז'ה: את יודעת שזה עור של דב?

אלה: היית רוצה לנסוע לאמריקה?

סריוז'ה: היהודים באמת שונאים אותנו?

אלה: אתה יודע שאמא שלי שומעת את הכוכבים?

סריוז'ה: נישקת פעם מישהו?

אלה: אתה רץ מהר?

סריוז'ה: מה היינו עושים אם היינו נשארים רק שנינו לבד בעולם?

אלה: ראית פעם בן אדם שחור?

סריוז'ה: את אוהבת לקרוא ספרים?

אלה: לאן עפים הברווזים כשהאגם קופא?

סריוז'ה: למה בנות חושבות מחשבות מוזרות?

אלה: אתה יודע לשמור סוד?

סריוז'ה: כן.

אלה: אה, לא שאלת שאלה.

סריוז'ה: נכון. טעות שלי! נקודה רעה.

אלה: מה זה אומר?

סריוז'ה: מי שיש לו שלוש נקודות רעות הפסיד.

אלה: שוב לא שאלת. אז יש לך שתי נקודות רעות.

סריוז'ה: את רוצה שאני אפסיד?

אלה: מה יהיה העונש?

סריוז'ה: נקודה רעה! שאלת שאלה שקשורה לשאלה שלי.

אלה: שתיים אחת.

סריוז'ה: הרביצו לך פעם עם חגורה?

אלה: חשבת מה זה לגדול בלי אחים ואחיות?

סריוז'ה: את שמחה כשיש לך יומולדת?

אלה: אתה רוצה להגיד לי שאתה אוהב אותי?

סריוז'ה: כן.

אלה: הפסדת! שלוש נקודות רעות.

סריוז'ה: אז מה העונש שלי?

סקיצה לתלבושות: ארנה סמורגונסקי

רחמים יקירי,

המפגש בנינו הזכיר לי עונג קדמון, שהתכחשתי לו. אמנם הדופק נעצר, הגוף זכר, הידיים הזיעו, כי לא שכחתי כלום. זכרתי ולא סלחתי.

באת אליי מימים רחוקים. משום מקום שהיה עלומי המלא, השלם, הפשוט, הטבעי שאליו שאפתי כל חיי. ואז הייתה רק תהום שהלכה ופערה את נפשה למות וידעתי שמה שהיה פעם כבר לא יהיה לעולם. לשם לא אחזור. ולא משנה איך תתאמץ להזכיר לי, ואילו עובדות תשים על השולחן, כשזזה קטנה עם שושנה אחת מפרידה בנינו. הרגשתי את הכאב שלא רציתי להכיר בו. הוא היה שם שוב מרגע שבאת, והמשיך להכביד כמו פעם.

רחמים, הרבה ממה שאני היום הוא המשך למה שהוחמץ. אני כבר אינני. אתה היית בשבילי האיש שנתן לחיי משמעות, יותר מכל דבר אחר. אתך היה תענוג להתמודד.

לא להתחרט. לבחור. לא לפחד. לא לבנות קירות. לראות את העולם כמו שהוא, ממבט של ילדה מתבגרת עם סיכוי לעתיד. עם שאיפות שאולי אפילו לא קשורות למציאות, אבל זה נתן לי רישיון להיות. מאותו יום שאילצו אותך לעזוב, קיללת את עצמי, את אבי ואמי, את המושבה האכזרית, לא אפשרתי לאף קרן אור להיכנס יותר לחיי. הפסדתי. לא חיפשתי נחמה. מה חשבת, שאפשר להחזיר את הגלגל אחורה? מה חשבת, שאפשר לתקן את מה שקולקל? מה חשבת, שאפשר פתאום לברוח? לאן? אל אהבה משכבר הימים? היום בגילי, אין לי לאן ללכת יותר. אולי רק למקום שבו לזיכרון כבר אין תפקיד מרכזי לעורר כאב, שבו הכל יכוסה באפר, ועליו יציבו אבן כבדה שגם רבבות הכוכבים לא יוכלו לנצנץ בו.

שלך, חיה המבוגרת (רבקה גור),
14.12.2017 חדר חזרות,

בלי בושת, בלי פילוסופיה ובלי שירה

זהו הפועל הפשוט, הטבעי, המסוגל לעבוד הכל, בלי בושת, בלי פילוסופיה ובלי שירה. והאדון מרקס ודאי שאינו מונח לא בכיסו ולא במוחו. אין בדעתי לומר שהיסוד התימני צריך להישאר במצבו כמו שהוא, במצב הפרא, הברברי, שהוא נמצא בו עכשיו. התימנים של היום הזה עדיין עומדים על אותה המדרגה השפלה של הפלחים, ובעיני בריות גופא וידיעת העבודה אינם יכולים להידמות אפילו לפלחים. אולם אין ספק שהפועלים התימנים האלה, אשר לא יחכו לקבל הכסף מבינם, מתימן, ואשר מידת עניותם גדולה מאוד, יהיו מוכרחים אם לא ימצאו להם האמצעים הנוחים של השנוררות ואם עסקיננו יעמדו על המשמר בעניין זה - לאחוז באת ובמחרשה ובמושכות הסוס, גופם יבריא ויאמץ ויקנו ניסיון גם בעבודה ותנאיה, ואז יהיו הם המתחרים היותר טובים בכל מקצועות עבודת האיכר. הם יבואו וייקחו, והם יכולים לקחת, את מקומם של הערבים.

מאמר סופר עיתון "הצבי", 27/01/1910,
עם הגעת יהודים מתימן לעבודה במושבות

רבבות הכוכבים

מילים: לא ידוע
לחן: עממי

רבבות הכוכבים,
איזהו כוכבי,
בחורים, מה רבים,
איזהו בחיר לבבי, כן!

אתה הוא הידע
כן, כן, כן,
אתה לבי קורע,
כן.

במחוי שאלה
ומי יפתרנה,
בלבי להבה
ומי יכבנה, כן!

אתה הוא הידע...

במשתלה בחור יש
שם לבי החל לקדח,
מי הדליק בי האש
מי הצית המח, כן!

אתה הוא הידע...

סקיצה לתלבושות: ארנה סמורגונסקי

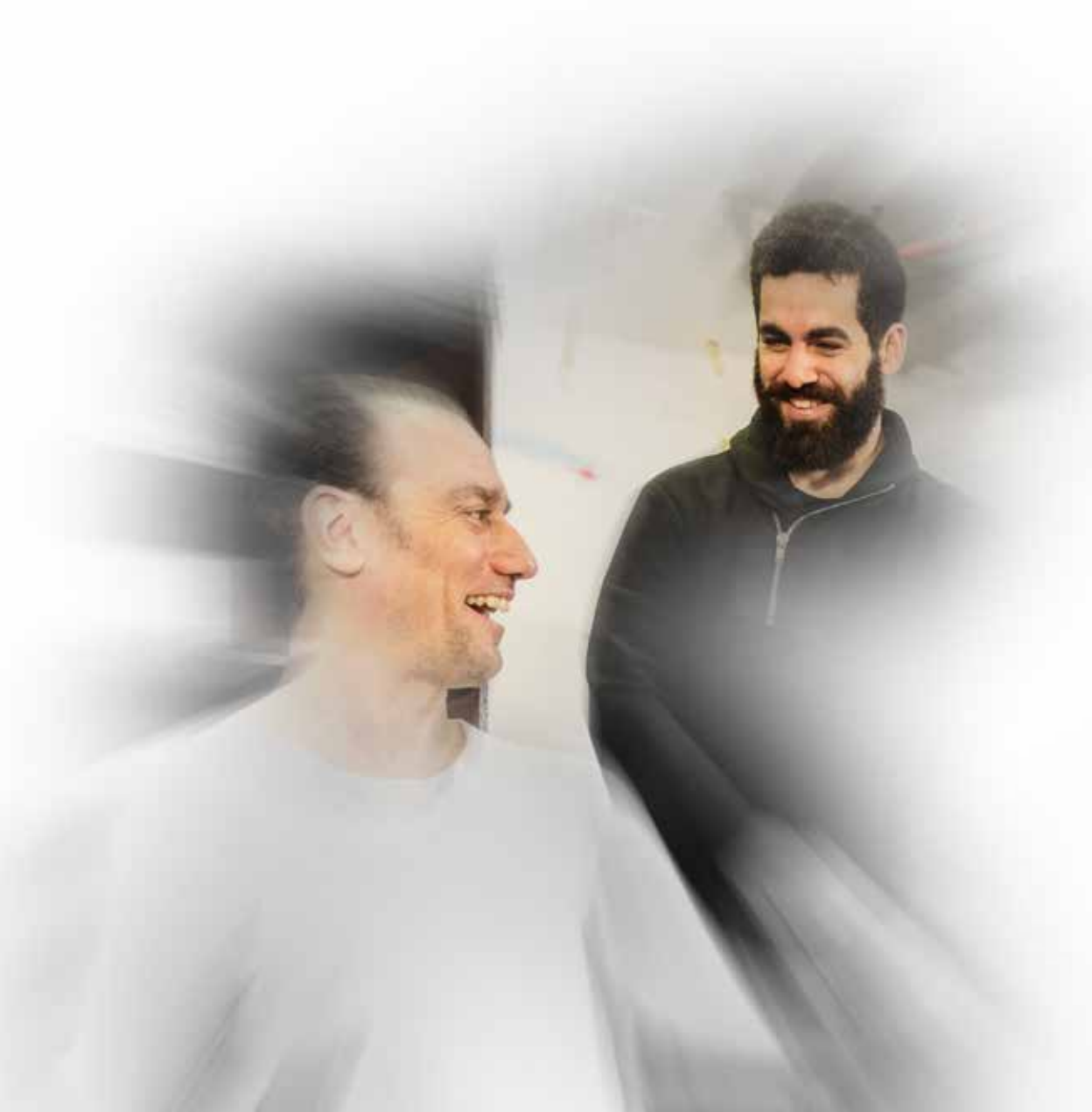
גזירת הקנטוניסטים (1827 – 1856)

חיילים יהודים בצבא הצאר

כינוי למוסד שהתקיים ברוסיה הצארית, שכלל גיוס כפוי של ילדים יתומים ועניים, בני הקהילות היהודיות ברוסיה לצבא הצאר. כחלק ממדיניות שמטרתה השפעה על אוכלוסיית היהודים באמצעות 'חינוך מחדש' של הדור הצעיר והמרת דתם של המגויסים בכפיה, מונו חטפנים ("כאפערס") שתפקידם היה לחטוף את הילדים ולהסגירם לצבא. הילדים שחונכו במסגרת צבאית זו, שכללה עינויים רבים, גויסו בבגרותם לכווחות המזוינים של צבא הצאר וכונו

"חיילי ניקולאי". עוד לפני שהחלה הגזירה, היו קיימות מסגרות חינוך לקטינים במחנות הצבא הרוסי, שנקראו בשם 'קנטונים', ומשפחות רבות התאמצו לשלוח לשם את ילדיהם, על מנת להגדיל את סיכוייהם לעלות בסולם הדרגות הצבאי, ולקדם אותם למשרות קצונה. כתפילה על חטיפת ילדי היהודים לצבא הצאר הושר הניגון "הצילני נא". מילותיו מספר בראשית, מתפילתו של יעקב אבינו להנצל מאחיו עשיו: "הצילני נא מיד אחי מיד עשיו כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני אם על בני. ואתה אמת הטב איטיב עמך" (ספר בראשית, פרק ל"ב, פסוק י"ב) ולפי חלק מהגרסאות גם את הפסוק שאחריו "ושמתי את זרעך כחול הים אשר לא יספר מרב" (פסוק י"ג). שיטת הקנטוניסטים בוטלה על ידי אלכסנדר השני ב-26 באוגוסט 1856.

הקופסה הכחולה בעיצוב המסורתי של שנות העשרים

בשנות השלושים גבר זרם העולים לארץ, ותנופת הפיתוח הורגשה בכל. העולים שזה מקרוב באו מיהרו לשלוח לבני משפחותיהם שבגולה אגרות ברכה לראש השנה, שבהן נראית דמותם המחייכת או מלאת הנחישות, כשהיא מוקפת במראות הארץ הנבנית

אימוץ הבחירות המקדימות בשנות השישים והשבעים בארצות הברית (ומאז שנות השמונים גם בישראל) ביטל למעשה את שליטתם של מנהיגי המפלגות על קביעת המועמדים הפוליטיים. המועמד נזקק לתמיכה ציבורית רחבה, ולא דווקא לתמיכתם של ראשי מפלגתו. השינוי שחל בתהליך בחירת המועמדים השפיע במידה רבה על סגנון העבודה במוסדותיהם של הגופים הפוליטיים. הפוליטיקאים האינדיווידואליים נעשו מקצועיים יותר ועצמאיים יותר מהארגונים המפלגתיים. מועמדים מעטים המשיכו לפעול על פי קווי המפלגה שלהם. רובם העדיפו להתאים את דרכם הפוליטית לאינטרסים של ציבור הבוחרים שלהם, כדי להגדיל את סיכוייהם להיבחר. אם כך, הכוח הפוליטי עבר מראשי המפלגות אל הפוליטיקאים המועמדים כיחידים. המעבר לפוליטיקה אישית בארצות הברית התרחש בארבעים השנים האחרונות. לפני עידן תקשורת ההמונים נאלצו מועמדים למשרות ציבוריות להסתמך על יעילות ארגונית כדי לתקשר עם הבוחרים, אך כעת הם יכולים ליצור קשר ישיר עמם באמצעות התקשורת. כתוצאה מכך, "הקמפיין שהמועמד במרכזו" נהפך לתופעה הבולטת ביותר בפוליטיקה המערבית. אחד המחקרים בתחום זה עמד על כך שהנשיאים האמריקאים מתקופת ג'ונסון עד רייגן התייחסו לעצמם בנאומים שלהם יותר מקודמיהם טרומן וקנדי. בחמישים השנים האחרונות מיקמו הנשיאים האמריקאים את אישיותם כדבר שניצב במרכז הבמה, ועשו זאת בכל הזדמנות אפשרית. יש לציין, כמובן, שהעדפת המנהיגות האישית בעשור האחרון של המאה העשרים נובעת גם מגורמים מבניים, כגון הבחירות הנשיאותיות והחצי נשיאותיות הנהוגות בארצות הברית ובצרפת. השיטה הנשיאותית, המאפשרת לאזרחים לבחור נשיא או ראש ממשלה בהצבעה ישירה, חוזרת ועולה בדיון על פרומות מבניות בדמוקרטיה המערבית המתועשות. שיטה זו חוללה שינוי בכישורים הנדרשים מהמועמדים: בעבר נבחנה יכולתו של המועמד לבנות קואליציה בתוך מפלגתו, אך כיום נבחנת יכולתו לשכנע את ההמונים. "הפוליטיקאי החדש" צריך להיות בראש ובראשונה כוכב תקשורת, ידוען וחביב הסקרים. מכיוון שהבוחר מצביע ישירות לפוליטיקאים, הפוליטיקאים שוב אינם מעוניינים לקשור את עצמם למבנים קואליציוניים, לפשרה ולתיווך, שהם מרכיבים הכרחיים לפתרון המוצלח של בעיות בחברה פלורליסטית. שימת הדגש בבוחר ובעידודו וטיפול המוניטין האישי של הדמויות הפוליטיות מעודדים את הנבחרים להישמר מהחלטות או ממדיניות שאינן פופולאריות.

אירוע פוליטי כמובע בידור

חוסר העניין המסורתי של העיתונות בחדירה לחייהן האינטימיים של הדמויות הלאומיות השתנה באופן דרמטי בשנות השמונים. במהלך מסע הבחירות של ביל קלינטון לנשיאות, ב-1992 דיווחה התקשורת על רומן שניהל עם ג'ניפר פלאוארס במשך שנים עשרה שנה, בזמן שהיה מושל ארקנסו. כל היבט של החיים הפרטיים נהפך ככוח לידיעה חדשותית שצריכה להיבחן באופן מדוקדק. מכיוון ש"הפוליטיקאי החדש" צריך להיות ידוען, חביב התקשורת ופופולארי בסקרים, שקיפות היתר התקשורתית הנדרשת כיום מפוליטיקאים חשפה גם את אפקט הבומרנג של "התקשורת החדשה", אשר מטפלת באירועים פוליטיים משמעותיים בהקשר הבידורי שלהם. התקשורת דווקא עזרה לנשיא קלינטון, אם כי בשוגג ובהיסח הדעת, כאשר התייחסה לפרשת לווינסקי מן ההיבט הקליל שלה והפכה אותה למעין דרמה טלוויזיונית. כך רוכזו משמעותיותה של הפרשה בעיני הציבור, והנשיא קלינטון היה יכול להמשיך ולכהן בתפקידו הרשמי. אם כן, "התקשורת החדשה" יכולה להיות חרב פיפיות: הסיקור עלול להסיח את תשומת לבו של הציבור מסוגיות מהותיות וממחלוקות ענייניות, ועלול לאפשר ל"פוליטיקאי החדש" להמשיך לפעול בלי הפרעה בזירה הפוליטית.

מתוך: "הטל פוליטיקאים - מנהיגות פוליטית חדשה במערב ובישראל" מאת אורית גלילי. הוצאת "רמות", 2004.

"להיות שם"

הופעתה של הטלוויזיה וחדירתה של התמונה הנעה אל תוך המרחב האינטימי הן שתיים מהסוגיות החברתיות המרכזיות המתעוררות במחצית השנייה של המאה ה-20. נראה שבדומה לקולנוע, ובעוצמה רבה פי כמה, הטלוויזיה, באמצעות ייצוגיה הבדיוניים והלא בדיוניים של ההיסטוריה, משנה ומעצבת את חשיבתם של מיליונים ביחס לאירועים ולדמויות בעבר [...] בעקבות מרשל מקלוהן (McLuhan) ותפיסת הדטרמיניזם הטכנולוגי מן ראוי לבחון את ההשערה שקיים קשר הדוק בין האסתטיקה הטלוויזיונית ובין הצורה המוקנית לזיכרון. ניתן לשער כי מידת ההתאמה של הדימוי למערכת האילוצים הכרוכה בטכנולוגיה הטלוויזיונית היא הקובעת את אופיו של הזיכרון. בעניין זה מותר להניח שלצורתה האסתטיות המובהקות ולעיתים הייחודיות של הטלוויזיה, כמו קלוז אפ, הילוך איטי, עריכה מקבילה ושטף, השפעה מכרעת על צורתו של הזיכרון. גם החשיפה הביתית, האגבית, הבלתי שבויה בעליל, היא חלק מתכונותיו הייחודיות של המדיום. אפשר שלאילוצים אלה - הצורך לרגש, לפתות, ליצור הזדהות וכו' - יש השלכה על עיצוב הזיכרון. כך נראה כי למאפיינים הטכנולוגיים והסגנוניים של המדיום הטלוויזיוני השפעה ישירה על ייצוג ההיסטוריה. בנוסף, לעיתים קרובות מוזכרים מושגי האינטימיות והמידיות כמרכזיים להבנת תהליכי ההפקה וחווית הצפייה בטלוויזיה. כך נטען שהאינטימיות, הקשורה בין השאר בממדיו הקטנים של המסך ובעובדה שצופים בו בסביבה ביתית, יוצר העדפה לקלוז אפ ולמדיום שוט (צילום ממרחק בינוני). ההיסטוריה המיוצרת על המסך תחת תנאי זה מדגישה את הדרמה האישית, והסיטואציה מיוצגת בה כבעלת מספר מוגבל ונשלט של דמויות. גם הזדהות של צופה הטלוויזיה עם ה"שחקנים" ועם הסיפורים נתפסת כתגובה אינטימית. בניגוד לשפה הכתובה, המאפשרת התייחסות לעבר ולעתיד, הטלוויזיה, בהיותה מבוססת על דימויים, מעצימה את תחושת ההווה המיידי. הכאן והעכשיו של הטלוויזיה מועצם מעבר לכל פרופורציה ומה שנוצר לא אחת על המסך הוא תחושה (אשלייתית) של "להיות שם".

מתוך: "מתים לראות": מלחמה, זיכרון וטלוויזיה בישראל 1967 - 1991 מאת דן ערב. הוצאת "רסלינג", 2017.

סקיצה לתלבושות: ארנה סמורגונסקי

רוני פינקוביץ' (כתיבה ובימוי)

שימש כמנהל אמנותי בתיאטרון חיפה 1997 – 2000, כבמאי בית בתיאטרון הבימה 1991 – 1994 ובתיאטרון חיפה 1996–1995. כיום מנהל אמנותי של תיאטרון המדיטק חולון. כתב וביים את המחזות: "פרודו" בתיאטרון הבטון, "לילות הדבש והאימה" בתיאטרון הבימה, "מעקב באפילה" בתיאטרון באר שבע, "פירוק" בתיאטרון חיפה, "תה" בתיאטרון בית ליסין. השתתף כשחקן בסרטי קולנוע ותוכניות טלוויזיה. זוכה פרס הבימוי בפסטיבל עכו 1990 ופרס הבימוי ע"ש יוסף מילוא 2003. בין ההצגות שביים: בת. בית ליסין: "סילביה", "טוב", "מה עושים עם ג'ני?", "אבודים ביונקרס", "זהות", "פילומנה", "קפה ערבה", "תה", "אהבת חיי", "סופ"ש עם תום", "האגם המזוהב", "אקווס", "תנאים של חיבה", "פרינסס מריל", "אהבה זה לא הכל", "מלאכת החיים", "שבטים", "לחנך את ריטה", "האבא (הצגת השנה – פרס התיאטרון 2015). בת. הבימה: "רעל ותחרה", "קרב של שחור וכלבים", "תעלולי סקפן", "יומנה של אנה פרנק", "אוהבים את אופל", "מותו של סוכן", "הצמח של אבא", "פילומנה". בת. הקאמרי: "עוץ לי גוץ לי" (זוכה פרס "המחזמר של השנה" – פרס התיאטרון, 2002). "הגיל הנכון לאהבה", "איחש פישר". בת. חיפה: "הלילה השניים עשר", "להיות או לא להיות", "השקרן", "מלאכים באמריקה". באופרה הישראלית ומדיטק חולון: "מקס ומוריץ". בת. המדיטק: "נחמן", "צפרדי וקרפד" (הצגת השנה – פרס בתיאטרון לילדים), "יותם ועליל" (הצגת השנה – פרס התיאטרון לילדים), "אריה הספרייה", "מופע זוגי", "חתול תעלול", "רשת בטחון".

ניב מנור (תפאורה)

בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין ההפקות שעיצב – בת. הבימה: "לבד בברלין", "חסים מסוכנים", "עשר דקות מהבית", "יהוא", "אלוהים מחכה בתחנה", "השבועה", "לא אשנא"; בת. הקאמרי: "קרומ"; בת. גשר: "חוות החיות"; בת. בית ליסין: "הפרדס", "אמא שלו", "אהבה זה לא הכל"; בת. באר שבע: "בוגד"; באופרה הישראלית: "אורפיאו ואורדיצ'ה", "טוסקה", "מדאם בטרפליי", "החטיפה מההרמון", "חליל הקסם", "סינדרלה"; באנסמבל עיתים: "פר גינט"; בסימפוניטה באר שבע: "נישואי פיגארו"; באופרה קאמרה: "אפולו ודפנה", "המשתה", "הזמרת הקרחת", "הרמאי"; בתזמורת הקאמרית הקיבוצית: "רחמיו של טיטוס".

ארנה סמורגונסקי (עיצוב תלבושות)

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. עבודות עיצוב בתיאטרון: בת. הבימה: "חבילות מאמריקה", "תמרה", "אוהבים את אופל", "צידי המכשפות", "שלוש נשים גבוהות", "הדיבוק", "מועדון האלמנות העליונות", "love love love", "המורדים" (בשיתוף ת. הקאמרי); בת. הקאמרי: "רצח", "איוב העם", "המפקח", "חברות הכי טובות", "הורדוס", "ליזיסטרה 2000", "הרב קמע", "קופנהגן", "ילדים רעים", "הדודה ואני", "הצמח של אבא", "אשה בעל בית", "מילאנו", "המפיקים", "מותו של סוכן", "יומן חוף בריטון", "כנר על הגג", "היה או לא היה", "תרה", "ינטל", "הבדלה", "גטו", "איחש פישר", "האריסטוקרטים", "סוף טוב", "קברט", "סטמפניו", "היצ'ד השני", "היצ'ד השלישי", "רומן משפחתי", "מקבת", "דבר מצחיק קרה", "דג מוסר", "חברים של חברים", "החדר האחורי", "תמונות מחיי נישואין" (בשיתוף ת. בית ליסין); בת. בית ליסין: "הרולד מוד", "ביאנקה", "סתיו ימיו", "אמנות", "סילביה", "שבועה", "ספר הג'ונגל", "ערפל", "טוב", "המים זוכרים", "ז'קו", "ארוחה עם חברים", "אלטלנה", "תאונה", "הקונצרט", "מבזק חדשות", "שבועה", "סליחות", "מה עושים עם ג'ני?", "פלדה", "נערי היסטוריה", "מראה מעל הגשר", "סוסים על כביש גהה", "עובד בשביל שניים", "אלה גרוסמן", "ביבר הזכוכית", "השחקנית", "אילוף הסוררת", "האורחת", "לצאת מהארון"; בת. חיפה: "הדוד מקייפטאון", "אילוף הסוררת", "להיות או להיות", "האישה שבישלה את בעלה", "אותלו", "הכפיל", "המיליונרית מנאפולי"; בת. באר שבע: "המתחזה"; בת. המדיטק: "מקס ומוריץ", "המלאך", "נחמן". עיצבה תלבושות לאופרה "נבוקו" בטוקיו בבימויו עמרי ניצן.

רן בגנו (מוסיקה)

משנת 1987 עוסק במגוון רחב של מוסיקה ובשנים האחרונות מנהלה המוסיקלי של להקת המחול 'ורטיגו' בהנהלת נועה ורטהיים. זוכה פרס 'אופיר', 2014 על הלחנת המוזיקה ל"אפס ביחסי אנוש", זוכה פרס חג'ג', 2013 על עבודתו בסרט "פלסטלינה", זוכה פרס הפסקול הטוב לשנת 2011 ו-2014 על המוזיקה לסדרה "פלפלים צהובים". זוכה פרס האקדמיה לסרטים דוקומנטריים 2007 על הפסקול לסרט "מרגל השמפניה". היה מועמד לפרס התיאטרון האיטלקי בשנים 2013, 2015, 2016.

שרון גל (תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת מצטיינת במסלול למחול ב"סמינר הקיבוצים" (2008). כוריאוגרפית קבוצת צעירי הבימה בניהולו של שי פיטובסקי (2009–2014). בין עבודותיה: בסמינר הקיבוצים: "ביאטריצה" (בשיתוף צוותא), "מגירות". בת. הבימה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון לשנת 2009 בכוריאוגרפיה על עבודה זו), "מסייה דה פורטוניאק", "ארץ חדשה" "השבועה", "המאהב", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חיזור גורלי", "אבא גוריו", "נעצר בחצות", "מה עושים עם ג'ני?", "מוטרפים מאהבה", "פליישר", "סיפור פשוט", "הצמח של אבא", "love love love", "שייקספיר מאוהב", "פילומנה", "אמא אמרה שאסור", "עושה כרצונו". בת. החאן: "האדרת". בת. גשר: "מסעות אודיסאוס". בת. חיפה: "חמור שכולו תכלת". בת. אלעד: "מעבר להרים". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס". בת. המדיטק: "מופע זוגי", "מושלמת", "ילד בית העץ", "נשיקה בכיס". ב"חג המחזמר": "משיח". זוכת פרס ע"ש אלה דן לשנת 2015.

מאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו לאחרונה: "אוגוסט: מחוז אוסייג", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידויט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "אישיחסידי היה", "משהו טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החייל האמיץ שווייק", "מירלה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתיקה", "חיזור גורלי", "פאניקה", "פתאום הגיע סתיו", "הבן הטוב", "נעצר בחצות", "משפחה עלזה", "ז'קו", "מה עושים עם ג'ני", "פליישר", "הצמח של אבא", "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "love love love", "פילומנה", "אמא אמרה שאסור", "סימני דרך", "ספינינג", "קח את אבא שלך ולך לעזאזל", "הרפתקאות דוד אריה והמכשפה חמתותה". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבלי תיאטרונטו.

יואב כהן (וידאו)

במאי ואמן וידאו ארט. למד במחלקה לווידיאו, ניו מדיה וקולנוע ניסיוני באקדמיה לאמנות ועיצוב "בצלאל", בוגר בהצטיינות של ביה"ס לקולנוע וטלוויזיה ע"ש סם שפיגל. מביים ויוצר עבודות וידאו ארט לתיאטרון, מחול, ומופעי מוסיקה. זוכה פרס התיאטרון בקטגוריית "עיצוב הווידיאו הטוב של השנה" על עבודתו להצגה "הרולד מוד" (ת. באר שבע). בין עבודותיו – בתחום האופרה והתיאטרון: "החייל האמיץ שווייק", "ביקור הגברת הזקנה", "כוכב יאיר", "אלוף הבונים" (ת. הבימה). "מדאם באטרפליי", "החטיפה מן ההרמון", "נישואי פיגארו", "דון ג'ובאני" (האופרה הישראלית); "אלה גרוסמן", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "משאלה אחת ימינה", "שלושים ושלוש וריאציות", "אמא שלו", "פרינסס מרי 7", "בראנדי", "דולפינים" (ת. בית ליסין); "פשוט לאהוב", "כטוב בעיניכם", "שיער", "אלקטרה", "פאנק רוק", "תרה" (ת. הקאמרי); "קומדיה סקסית לביל קיי", "הרולד מוד", "הביתה הביתה" (ת. באר שבע); בת. החאן: "יחזקאל"; בת. דיסלדורף, גרמניה: "רצח". בת. Grand Rex Paris: "בהרטי" 2, מחזמר בהפקת I.T.S (Europe) SA. בת. קיל, גרמניה: "בית ברנרדה אלבה", "Liebeleil". בת. כוריאה, פולין: "szpera 42" בפסטיבל פרינט סקרין – מיצב אינטר אקטיבי "body print" גלרית שלוש – תערוכת פרוטקטיב אדג'; בתחום המוסיקה – לריטה: "ניסים שקופים"; לעברי לידר: וידאו ארט למסע ההופעות "האהבה הזאת שלנו"; לשלום חנוך: בימוי וצילום וידאו קליפ לשיר "תמיד זה עכשיו". בתחום הקולנוע – במאי הסרט הקצר "נקמה" – זוכה המקום הראשון בפסטיבל Soria ספרד, השתתף בפסטיבלים רבים בארץ ובעולם. פרסים: 2016 – זוכה פרס התיאטרון בקטגוריית "עיצוב הווידיאו הטוב של השנה" על עבודתו להצגה "הרולד מוד" של תיאטרון באר שבע. 2012 – זוכה פרס קרן אמריקה ישראל לבימוי וצילום. 2011 – זוכה פרס בוגר מצטיין המלוא של ביה"ס לקולנוע "סם שפיגל". 2011 – זוכה פרס "הסרט הטוב ביותר" על סרטו "נקמה" בפסטיבל הסרטים הבינלאומי Soria film festival, ספרד. 2011 – זוכה פרס אי.די.בי.

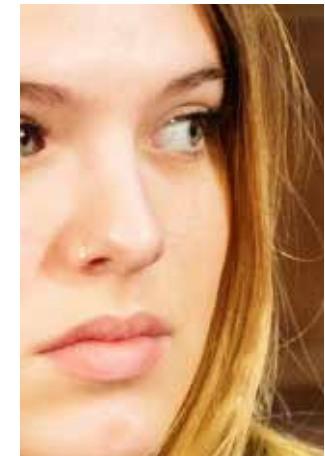
דניאל דמידוב (סריוז'ה/שרגא)

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2016. בין תפקידיו - בת. גשר: "קדוש מעונה" (בנימין), "חווות החיות" (ג'ונס); באנסמבל עיתים: "טימון בן אתונה" (אפמנטוס). בטלוויזיה: "שוברי גלים". בקולנוע: "גיבורים קטנים"

איאן יואל פינקוביץ' (אלה הצעירה) (חיה הצעירה)

בין תפקידיה בתיאטרון - בת. הבימה: "הצמח של אבא"; בת. המדיטק: "רשת ביטחון". בטלוויזיה: "כוכב הצפון", "כיפת ברזל", "כפולה".

אמנון וולך (אברהם צילוב/ארז דניאלי/מלך)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב. בין תפקידיו - בת. הבימה: "ארוחה עם אידיט" (ז'וסט בבלאו), "מונוגומיה" (אדם), "מלכת היופי של לינאן" (פאטו), "רעל ותחרה" (טדי ברוסטר), "עט דודים" (יהודה), "נעצר בחצות" (קארל אוסיצקי), "מה עושים עם ג'ני?" (ולטר סימון), "אשה בורחת מבשורה" (אילן), "שייקספיר מאוהב" (לורד ווסקס). בין כותבי המחזה "ספינינג" (ארנון); בת. גשר: "לילות לבנים", "הלילה ה-12", "כפר", "הנהר", "אוכלים", "יום", "שלוש אחיות", "טרטיף", "איש הכריות", "עיר" (זוכה פרס השחקן המבטיח בטקס פרסי התיאטרון); בת. צוותא: "תורת היחסים", "קין"; בפסטיבל עכו: "סטפן" (זוכת פרס ההצגה המצטיינת, פרס השחקן המצטיין); בפסטיבל חיפה: "שכנים" (זוכת פרס ההצגה המצטיינת); בת. המדיטק: "לב של מלך"; בת. אורנה פורת לילדים ונוער: "הנסיך ככה", "אדיסון". בקולנוע: "עץ לימון", "ג'יהאד דלפין", "no exit", "ההסדר", "החברים של יאנה", "כרוניקה של אהבה", "ציפורי חול", "קפאו בירושלים", "מעבר אל הים". בטלוויזיה: "האי", "עספור", "המשרד", "תמיד אותו חלום", "מסכים", "שמש", "מיי פירסט סוני", "101", "הפוך", "פאזל", "קין", "טירונות", "בני בני ילד רע", "הוא והיא", "המכון", "כנפיים", "המגפה", "אניגמה", "פרופיל 64", "פצועים בראש", "מילואים", "כוכב הצפון", "סוסי פרא".

ריקי בליך (הדסה צילוב/שירה דניאלי/אלה)

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2002. בין תפקידיה - בת. הבימה: "האב" (ברטה), "הנאהבים והנעמים" (אסתר'ל), "תשמ'ד" (עלמה), "החגיגה" (מטה), "חתונה מושלמת", "משוגעת" (טומי), "דור שלישי", "ארוחה עם אידיט" (מרלן), "מונוגומיה" (מיה), "הדה גאבלר" (תיאה), "החייל האמיץ שווייק" (קאטו/אשה הונגריה), "חיזור גורלי" (בת' גאלאגר), "עשר דקות מהבית" (אם שכולה), "מה עושים עם ג'ני" (שרלוט), "סיפור אהבה בשלושה פרקים" (לורין), "סימני דרך" (עמליה), "קח את אבא שלך ולך לעזאזל" (לימור ריכטר). בת. הרצליה: "נשות פיקאסו" (מארי-תרז). בצוותא: "סוג'וד" (ריקי), "בא-לגן". בת. הקיבוץ: "אני כריסטיאן פ". בת. חיפה: "תופרים" (אבי). בת. תמונע: "קשר דם" (נערה), "חיי נישואים" (לוטי), "קאסדה". בקולנוע ובטלוויזיה: "עץ הדומים תפוס", "דמיונות", "הבן שלי", "בכורה", "אסתי המכוערת", "אפידורל", "קצרים", "לא הבטחתי לך", "אחת אפס אפס", "תפרים", "ריח פועלים", "תיקון", "להתבגר" (ערוץ 10). זוכת פרס "מסך הזהב" ופרס האקדמיה לטלוויזיה על תפקיד אסתי בן דוד בסדרה "אסתי המכוערת".

שפי מרציאנו (רמי מורה/רחמים הצעיר)

בוגר הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. בין תפקידיו - בת. הבימה: "המאהב" (נעים), "חיזור גורלי", "יחסים מסוכנים" (אזולן), "סיפור פשוט" (הירשל הרוביץ), "love love love" (ג'ימי), "פילומנה" (אומברטו); בת. המדיטק: "הכיתה המעופפת"; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "טופלה טוטורטו". זוכה פרס השחקן המבטיח לשנת 2014 עבור תפקיד נעים בהצגת "המאהב". זוכה פרס אורה לשחקן מצטיין, 2017, על תפקידיו בהצגות "סיפור פשוט" ו-"love love love".

שיפי אלוני (נטע זאנה)

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים". בין תפקידיה - בת. הבימה: "בעלה של אשתי" (איב), "פילומנה" (לוצ'יה), "קח את אבא שלך ולך לעזאזל" (זיוית זק). בצוותא: "שירת העצבים", "רואים את הסוף". בת. יפו: "האהל האדום". בטלוויזיה: "לצבי יש בעיה" (ליאת/ לטי), "לה פמיליה" (נורית), "שלטון הצללים", "אחת שידועת", "אנחנו במפה", "שותפים", "צומת מילר", "השוטר הטוב", "זהירון וחיפון". זוכת פרס הבימה לשחקנית מצטיינת, 2017, על תפקידה בהצגה "בעלה של אשתי".

תומר שרון (הרמן קרוק/הרב אשר)

בין תפקידיו בתיאטרון – בת. הבימה: "עיתונאי על תנאי" (דורון בליצר), "מיכאל קולהאס" (הרוזן ורדה, מספר), "לבד בברלין" (קומיסר אשריך), נעצר בחצות" (לורד קליפורד אלן), "פתאום הגיע סתיו" (כריס), "עת דודים" (פיקלמן), "ליזיסטרטה", "רעל ותחרה" (מורטימר ברוסטר), "הסוחר מוונציה" (לנצלוט גובו), "כמעט נורמלי (דר' מאדן/דר' פיין), "מוריס שימל" (אלכסנדר דוך), "נפגעי חרדה", "פוסט טראומה", "לוקאס הפחדן", "ללכת עד הסוף"; בת. הקאמרי: "הכבש השישה עשר", "ענבי זעם", "חלום ליל קיץ", "הרטיטי את ליבי; בת. בית ליסין: "סקאפינו"; בת. הרצליה: "להגיד מותר הכל", "אהבה וזעם"; בפסטיבל עכו: "אופרת היהודים", "הזירה"; בהצגות הפרינג': "הסיאנס של רומיאו" (פרס ראשון בפסטיבל וונקובר), "קין והבל". בטלוויזיה: "עניין של זמן", "חצויה", "פלטפוס", "זהו זה", "של מי השורה הזאת?", "המצב", "משחק מכור", "החרצופים", "עד כאן", "החיים על פי איג", "הלילה עם ליאור שליין", "טוב שבאת", "שירות חדרים", "פרשת השבוע", "דני הוליווד", "נופלות על הרגליים". בקולנוע: "מר באום", "צומת וולקן" (מועמד לפרס אופיר), "מארס טורקי", "שמיכה חשמלית ושמה משה", "ידיים קשורות". דיבב אינספור סרטים וסדרות אנימציה ופרסומות. מופעי בידור: "האגף הסגור", "פעמיים תומר" (עם תומר יוסף), "פליטי פלטפוס", "פרוביזור". מופעים מוזיקליים: "souled out". אלבומי הראשון "בלוזר" יצא ב- 2005. לאחרונה יצא אלבומו השני "שירים לבלאנש". בין המנחים הקבועים בתכנית "המילה האחרונה" המשודרת ב"גלי צה"ל". מריץ ברחבי הארץ את המופע המוזיקלי "רדיו אינשאללה" ואת המופע-הרצאה "ניתוח גוף פתוח".

רבקה גור (חיה)

ילדת ירושלים. גילמה עשרות תפקידים ברוב התיאטרונים בישראל. בין תפקידיה – בת. הבימה: "אופרה בגרוש", "סנג'ר", "מאחורי הגדר", "המשפט", "יומן חוף בריטון", "מירלה אפרת", "קברט", "הדיבוק", "השקיעה", "אנשים קשים", "החוה", "גן הדובדבנים", "מראה מעל הגשר", "ביבר הזכוכית", "הוא", "כריתת ראש", "נמר חברבורות", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מועדון האלמנות העליונות", "ארטון", "ז'קו", "פליישר", "פילומנה". על הישגיה בתחום המשחק זכתה בפרסים על שם השחקנים שמעון פינקל ורפאל קלצ'קין. בת. הקאמרי: "המפקח בא", "קפריסין", "היה או לא היה", "אשכבה", "אורחי המזוודות"; בת. בית ליסין: "מה עושים עם ג'ני", "נדל'ין", "אישה בעל בית"; בת. חיפה: "פופר", "לילי גם"; בת. באר שבע: "אופרת הקבצנים", "בית המלאכה"; בת. החאן: "האם הטובה"; בת. צוותא: "חברים מספרים על ישו", "סטריפטיז אחרון", "יוהי חור"; פסטיבל עכו 1993: "התוכים של יחזקאל". כתבה וביצעה את "פרחים לבתיה" (תיאטרונטו 99) וזכתה בציון לשבח. כתבה וביצעה את "יום הולדת 42" במסגרת "פותרחים מסך" בבית ליסין, 2001. המחזה זכה בציון לשבח. בטלוויזיה: "שמש", "לילה גוב", "סברי מרנן". בקולנוע: "הדקדוק הפנימי". זכתה בפרס השחקנית הראשית המצטיינת בפסטיבל ירושלים עבור תפקידה בסרט "חיותה וברל". זכתה פרס מפעל חיים מטעם אמ"ל לשנת 2016.

זוהר בדש (נדב)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2014. בין תפקידיו – בת. הבימה – "שייקספיר מאוהב", "עלובי החיים" (ז'אן ולז'אן); בת. הקאמרי: "סיפור הפרברים", "שיער"; בצוותא: "המלך שאול"; ב"חג המחזמר": "גולדי חזיות"; בת. הספריה: "הדוד וניה". במהלך לימודיו זכה במלגת ניורה ושמואל רודנסקי, מלגת אלי ליאון ומלגת נתן מייזלר. זוכה פרס ע"ש אהלה הלוי לשחקנים צעירים מצטיינים, 2017.

גבי עמרני (רחמים)

שרת בלהקת הנח"ל. היה חבר בקיבוץ הארצי, היה חבר בלהקת ענבל והשתתף בסירה בגדול באירופה ובארה"ב. השתתף בלהקת "בצל ירוק" עד פירוקה. בשנת 1962 השתלם בארה"ב בסטודיו של הרברט ברגהוף ואוטה האגן. מאז שובו בשנת 1966 הופיע בהצגות בידור, תיאטרון, קולנוע וטלוויזיה וכן בסרטים זרים. בין תפקידיו – בת. הבימה: "שמשון", "השוטר אזולאי" (אלברט), "אם הבית"; בת. הקאמרי: "אשכבה", "הזונה מאוהב", "הבכיינים", "הרומנטיקאים"; בת. באר שבע: "הנהג של מיס דייז", "יש לי כנרת". שיחק בלמעלה מארבעים סרטים, ביניהם: "ארבינקא", "תעלת בלאומילך", "השוטר אזולאי", "משפחת צנעני", "הצילו את המציל", "מבצע יונתן", "מלך ליום אחד", "גט" ועוד. בטלוויזיה: "ארץ קטנה איש גדול", "משפחת עזאני", "רוחב סומסום", "הישראלים", "חסמבה דור 3", "מטומטמת", "אלישע".

סקיצה לתלבושות: אורנה סמורגונסקי

ההצלחות הממשיכות

תמונתו של דוריאן גריי
עפ"י אוסקר ויילד
עיבוד ובימוי יחזקאל לזרוב

LOVE LOVE LOVE
מאת מייק ברטלט
בימוי: משה קפטן

סיפור אהבה בשלושה פרקים
מאת הארווי פייירסטין
בימוי: נתן דטנר

הצמח של אבא
מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רוני פינקוביץ'

לבד בברלין
עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
מאת שחר פנקס
בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט
עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

עלובי החיים
מחזמר מאת אלן בובלי
וקלוד-מישל שנברג
בימוי: משה קפטן

קורילונס
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

אשה בורחת מבשורה
עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובבימוי

מה עושים עם ג'ני?
מאת דר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

משפחה עליזה
מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

פתאום הגיע סתיו
מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו
מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי
מאת יצחק נבון
בימוי: צדי צרפתי

התיאטרון הלאומי הבימה מציע עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

פרטואר הבימה

התקווה
מאת רוני פינקוביץ'
ובבימוי

הרפתקאות דוד אריה
הצגת ילדים
מאת ינץ לוי
בימוי: רועי שגב

המורדים
מאת עדנה מזי"א
בימוי: משה קפטן

עושה כרצונו
מאת מוטי לרנר
עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין
בימוי: איה קפלן

סימני דרך
מאת אורן יעקבי וג'ורא יהלום
בימוי: משה קפטן

אמא אמרה שאסור
מאת שרלוט קיטלי
בימוי: אתי רזניק

מיכאל קולהאס
מאת ג'יימס סונדרס
עפ"י היינריך פון קלייסט
בימוי: אילן רונן

פילומנה
מאת אדוארדו דה'פיליפו
בימוי: רוני פינקוביץ'

שייקספיר מאוהב
עפ"י תסריט מאת
מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: משה קפטן

פרידה
יצירה לתיאטרון מחול
מאת אביחי חכם

1984
מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

שלוש אחיות
מאת צ'כוב
עיבוד ובימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

ורסאצ'ה שם זמני
מאת מיכל אהרוני
בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
מאת מירו גאברן
בימוי: רועי שגב

אין סוף
מאת ניק פייין
בימוי: מירי לזר

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהלית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה

חיים מוביץ רונית, לנדאו ליאורה, רביד נאווה

רוזנברג ריקי - מזכירת כבוד

יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אבידן בריר בחוריה וד' אברהם בריר	גור אלן	ליאון אמנון ומלכה	קונדה ציפי ואפרים
אדלר רואנון בריר	גייגר מיכה ושרה	ליבאי דוד	קריב נילי
אהובי יגאל	גלר אתי	לנדאו ליאורה ואלי	קדי ישראל ונילי
אור תיאודור	גלור עופר	לנדסברג דיתי ואלכס	קצין יהודית
אחיטוב אורינובסקי ארזה	גרנס צביה ויוסי	לנדסברג יובל ומאי	רט הדא ושמואל
אונגר יעל רומי	גרנות נעמי	לסט רוני וגבי	רוה תמי ויהודה
אילין שרה	גורניצקי שות' עורכי דין	מושקט דורית ויורם	רב חן יעל
אייל אורקה	דנקנר אורלי	מיכאלי סילבי	רב חן רפי
אלאלוף שרה	המבורגר יאיר ואילנה	מיתר עפרה	רביד נאווה ואברהם
אלאלוף אילנה	הרוביץ דליה	מלמד דליה	רביץ אורלי
ארבל עדנה	זוגלובק מרים	מנורה מבטחים	רייכס חדוה
אלחנני איטה	זמיר רינה ויצחק	מנור נורית יואב	רפפורט עירית
אלקון עידית	דרייפוס בנק	נתנאל ענגי ועוזי	רהב רני והילה
אלהאי רונית	זרניצקי יוסי	סאמט חיים וורדה	רובין ציפי ופנחס
ארליך גל ומישל	חיים מוביץ רונית	סולר טובה וסמי	רובינשטיין מיכל
ארליך מירה וגוירא	חכמי קנפער ניצה	סטיבה אורה ואיתן	רוזנברג ריקי
אראל אסנת ועמי	חכמי יוסי	סדן שמחה ובת עמי	ריס איטה
ארקין דוריס ומורי	חנן אריה ופסיה	עזריאלנט איה	שובל כנה וזלמן
ברבוביים צביקה ונטלי	טייק עירוונה	עופר רותי	שוסטר דליה
בוקשפן נורית	טלר גדעון	פדני ענת ורואנון	שטראוס בן דרור רעיה
בלומנטל נעמי	טייק יהודית והגרי	פרדמן ליאורה ומיכאל	שטראוולך בת שבע
בלום ליאורה ומאיר	יו שחור מנחם ונעמי	פלדמן איה וזאב	שילס ציפורה ורואנון
בהר יוסי ועירית	ירון צילה וגוירא	פלבר אביבה	שפיגלר רותי
בנק לאומי	כהן אלי ואיילה	פורר מיכל ודוד	שפיטלני אודליה ואפרים
ברטפלד אסי	כהן פני ופנינית	פרלוק אורנה וד' חיים	שקד שושנה וישעיהו
ברק אהרון ואלישבע	כרמל שוש	רופר ג'ד ואתי	שקד חיה
בר און איתן	כפיר דיתת	פרייס נורית	שריזלי דניאלה
גבריאלי עדנה	לבנטל חיה	פרנקל שלומית	שרון רותי
גולדנברג אורה	לוי דיטה	צור אורנה ומשה	

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: בן עמי עינב
סגן יו"ר: אמנון דיק
אסתי אפלבוים פולני, יוסי שחק, שלי חושן, אלון צדוק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מנהל אמנותי:** משה קפטן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מנהלת מחלקת אמנותית ומלחמת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, שולמית אדר, אלנור אהרון, נירית אהרני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אזול, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, אוראל איזיקל, אניטל אלבחר, נדיר אלדד, נצר אלוני, שיפי אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור-אגמון, אהרון אלמוג, רונית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמוני, זוהר בדש, עמוס בארון, ריקי בליך, אפרת בן-צור, אורי בנאי, עידו ברטל, אלדר ברטמן, מיכל ברנד, דוית גביש, מרים גבריאלי, עמית גיל, לימור גולדשטיין, רבקה גור, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, תום גרציאני, מורדי גרשון, נמרוד דגן, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב דובט, נתן דטנר, רוני דלמי, אורי הוכמן, הרברט הניג, אמנון ולף, אלינור וייל, דניאל ורטהיים, גיא זור-ארץ, עמית זיתון, ניר זליחובסקי, סיגי חזמה-פריצקר, דניאל חסין, הגר טישמן, נטע טרויס, דנה ידלין, בן יוספוביץ, שחר ישי, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, תימור כהן, לילך כספי, יחזקאל לזרוב, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, חנה לסלאו, אלכסה לרנר, אוראל מאור, קובי מאור, תות מולאור, טל מוסרי, הראל מורד, רינת מטטוב, רוי מילר, מאי מלר, סיון מסט, מיירי מסיקה, אור משיח, ניל משען, הראל סקעת, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, דוריס נמני, דניאל סגל, שחף סגל, הילה סורג'ון, עמי סמולרצ'ק, רוני סתיו, נורמן עיסא, רוברט פולק, רובי פורת-שבל, מיי פינגולד, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, נורה קורן, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, גלעד קלטר, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליייר, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קורול, נתן רביץ, אה רגב, אורנה רוטברג, שחר רז, דב רייזר, פולי רשף, מתן שביט, יגאל שדה, חנן שורצברג, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תובל שפיר, מיכל שפירא, תומר שרון, נלי תגר

השחקנים הוותיקים:

ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

תרגום בהצגות: תטא שירזית תרגום לתיאטרון

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן
מנהלת פיתוח עסקי וניסו משאבים: יונית וייס

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמיואל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכזיה: טלי דובינסקי, רוית כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: בועז ולנשטיין, נתי חכים, מיכל רוזמן, מעיין גורדון, עפרי שוואב, קרן שני, אביבית סימן טוב, תמרה מובשוביץ, מרתה צרמיסוב, אבי גרשון

עוזרת חשב: נגה כהן

אחראית מחלקת כספים:

אורית מושקוביץ
מח' כספים: תקוה גחפי, קרן קורקוס, שלומית קראוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: חתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
מנהל: איתן אדר, ירדן רבינוביץ-יצחק
מנהלת מחלקת חינוכית: שיר סיני
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:
 תמר אולמן, יעל בלום, יסמין דארר, אילן הרמן, מאיה רוזנברג

מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:

אילן ולנשטיין
מנהלת משמרת: שני לוי
קופאים: שי בכר, שירלי כהן, רותם נבון, רונית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויתל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל איזיק, אשירת טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סילג, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, דבורי ריס, ימית אטיאס, אייל אטויל, מור אמסלם, יותם אורן, שחר ביטון, טל יגר, יונתן פיינסוד, טלי צוקר

להצגה "התקווה"

מנהל במה: אורן רוזן | סגן מנהל במה: עידו אהרונון | תפעול תאורה: רונן צור/יחזקאל שלמה
 תפעול סאונד: מורן דוידאן, אילן פרי | תפעול תלבושות: בר בן אהרון/רחלי בן שמעון
 תפעול אביזרים: אינה אבגוסטיביריס/ליאת עטר | תפעול פאות: עינב וינשטיין-קרן/אווה אוסנה

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266677, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

מודעות: מוליס שיווק - 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחריות על המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

דרך חדשה מבצע של פעם בשנה

כל אחד והמסלול שלו - מגוון מסלולים בהתאמה אישית:

מסלול קלאסי
פיקדון מלא

מסלול משולב
פיקדון חלקי

מסלול ליסינג
בתשלום חודשי

היום קל יותר מתמיד להצטרף לרשת 'עד 120'. בוחרים במסלול נכון עבורכם ומצטרפים לבית מאיר פנים, מלא עניין ותוכן, חם ומשפחתי עם קהילה תוססת ויצירתית. נשמח לארח אתכם, להכיר ולספר לכם יותר. עד 120.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

המבצע למצטרפים חדשים, בתוקף עד לתאריך 31.3.2018.
המבצע בכפוף לתנאי ההתקשרות לחברה. ט.ל.ח.

*** 6120**

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי *6120 | www.ad-120.co.il • הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין